

EGY HISTÓRIÁS PORTRÉJA

Elhangzott Dr. Bakay Kornél születésnapján

Bakay Kornél történész, régész, tanszékvezető magánegyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia tagja, elismert közéleti személyiség. Isten megáldotta Őt sok generáción át visszamenően kiváló ősökkel, akiknek sorsát, s a magyar hazáért tett áldozatvállalását történészhez méltó hitelességgel megírta a Magyaroknak lenni büszke gyönyörűség című könyve I. fejezetében. Ő maga a legkeményebb történelmi pillanatban, a XX. század derekán kezdte életét és áldatlan körülmények között kamatoztatta őseitől örökölt több irányú tehetségét: A történelem hűséges krónikásának kutatóösztönét és hitelességét, az emelkedett íráskészséggel rendelkező, témagazdag irodalmi embert és a gondos, szeretettől fűtött, mégis igényes, magas elvárású tanárt.

A magyar ember számára a táltosság nemzeti hagyomány, az elhivatottnak fel kell kapaszkodni a hét létrafokon, vagy át kell vergődniük hét vízesésen. A gyerekek már kicsi korban szoktatják egymást a megpróbáltatásokhoz, amikor a "kiállod a hét fogást" kezdetű játékot játsszák. Bakay Kornélt nehéz próbára tette a sors a maga hétfogásával. Mint minden elhivatottat, 7 éves korában érte az első próbatétel, amikor súlyos betegségbe esett és csak a nagyon gondos ápolás, a szerető szülők jelenléte és az akkor felfedezett és csodával határos módon megszerzett Penicillin tudta megmenteni kis életét.

A második próbatétel a családja volt. Délvidéki rokonait a szerbek kiirtották, édesapja és édesanyja lelkileg összeomlott. A politikai üldözés, az éhezés, a számkivettség az akkori fiatalokat a baloldalra állította, mert elhitték, amit a hangosbemondó napi 16 órán keresztül a fülükbe üvöltött, hogy a múlt bűneiért bűnhődnek a fiatalok és a múlt képviselői első sorban maguk a szülők. A politika a gyerekeket a szülők ellen uszította. Bakay Kornélt nem sikerült átállítani a Komszomol harcos útjára, s fiatalon is, meglelt férfiként is megértő szeretetet érzett szülei és családja iránt. Fiatalon nem adta el lelkét az ördögnek.

Emberfeletti próbatétel volt az, amely a múlt értékeinek hűséges megőrzésére készítette, az a próbatétel, amely a magyar történelem igaz voltának felkutatására inspirálta. A mi generációnknak meghatározó személyisége volt László Gyula. Ez a tiszta lelkű történettudós soha nem dűlt be annak a politikai demagógiának, amelyet a 19. század harmadik negyedében erőszakoltak rá a szabadságát vérbefojtott nemzetünk oktatásügyére, vagyis hogy a magyarság, halzsíros északi nép, és maga is onnan származik és a Kárpát-medencébe üldözöi elől menekült. Nos, László Gyula bizonyította a kettős honfoglalás tényét és a történészek körében felzúdulást keltett. Aki László Gyula kutatásait tanulmányozta és elfogadta, éles ellentétbe került a hivatalos tudományos körökkel, s perszóna non gráta lett a sorsa. László Gyula sem lett soha akadémikussá, legalább így mondta el életrajzát, amidőn, halála előtt két hónappal magánegyetemünk díszdoktorává fogadta. Bakay Kornél válaszút elé állt: elfogadja a beágyazódott Finn-ugor elméletet, és tovább szakaszthatja a hivatalos babérokat vagy arra a kutatói útra tér, amelyre László Gyula mutatott rá, az előítéletektől mentes magyar múlt kutatására, amely nem az elnyomók, a Trianont előkészítők stúdiuma, hanem a magyar krónikák által őrzött történelem igaz szava. Az, amiről a szülői házban hall az ember, az, amiről a vértanúk vére vall.

Azon az ominózus napon, László Gyula díszdoktoravatásán, Miskolcon a Nagy Lajos Király Magánegyetem nagytermében tanárok, hallgatók, meghívott vendégek,

akadémikusok és középiskolai tanárok jelenlétében mondta el professzorunk Bakay Kornél azt az utat, amely László Gyula elveinek elfogadásához vezetett. Ez az út rögzös volt, csapdák leselkedtek rá, s alig látszott a jövőben egy kis fénysugár. Ennél nagyobb próbatétel elé tudóst nem állíthat a sors. Kiállta a próbát a tudomány presztízséért, a magyarság igazságáért és a szeretet jogán. Mert mindnyájan éreztük, hogy a tanítvány hűségével és hitével szereti László Gyulát.

Abban a pillanatban midőn színt vallott tudományos nézetét illetően, kitűnt, hogy nagyon nehéz sors vár a fiatal kutatóra. Megszűnt akadémiai munkahelye, vidékre került, Kőszegre, sikerült Somogyvár régi bencés romjait feltárnia, s ezzel régészeti munkái legalább megmaradtak. Somogyvár feltárása óriási alkotás, főleg azért, mert Szent László királyunk első sírja is e templomban található, s ezáltal a mai magyar nép csonka magyarországi kegyhelyet kapott a szent király emlékének őrzéséhez.

Nagyon hűsbavágó volt az a próbatétel, amelyet magánegyetemünkön kellett elszerveznie. Pap Gábor professzor, aki hajdan egyetemi társa volt Bakay Kornélnak, ajánlotta történelem tanszékvezetőként 1995-ben és felkérésünkre 1996-tól már Ő tanítja a magyar őstörténetet és történelmet hallgatóinknak. Azt hinné az ember, hogy az egyetemi tanári sors a nyugodt, békés oktató és kutatómunka hímes mezeje. De nem Miskolcon, a magánegyetemen, ahol a magyarság múltjának kutatása folyik, és értékeinek megőrzése és továbbadása a nyíltan hangoztatott cél. A hatalom ellenünk fordult és nyíltan fellépett társadalmi meghurcoltatásunkra. Két esztendeig a sajtó ellenszenvének keresztüzében éltünk és rendőrségi folyosókon vacogtunk. Mi, miskolci tanárok 13-an. Köztük Pap Gábor, Bakay Kornél, Töttössy Csaba, az itt jelen lévő Pálné Conty Magdolna stb. Az igazságtalan meghurcoltatás nem törte meg belső erőnket. Összetartottunk, hitben, szeretetben erős kapocsná kovácsolódtunk az egyetemi formák laza szála, mígnem, csodával határos módon a Miskolci Városi Bíróság visszautasította a vádakát és megerősített működési formánk jogi kereteiben. A nehéz két év alatt Bakay Kornéltól vigasztalást hallottunk, jelenléte erőt sugárzott. Az egyik történelemtanárnő mondta csendesesen a tanári kávézóban, hogy "higgyétek el, ezt a Kornélt Isten küldte hozzánk vigasztalóul".

Már meg sem említem a legnehezebbet, a kőszegi meghurcoltatását és politikai háttérbe szorítottságát. Inkább azt mondom, ami kedves a szívemnek. Azt, hogy a könyvespolcomon már egy sornyi Bakay kötet foglal helyet és nem csak helyet foglal, hanem állandó olvasottságnak, böngészésnek is örvend. Én magam, kutatásaimhoz Tőle kaptam az ösztönzést, amidőn meggyőződtem arról, hogy a kőkorszak aranykor is lehetett és ahhoz, hogy a kor emberét megértsük, át kell élnünk a lelkivilágát. A Tőle kapott segítséggel elmélyedtem az aranykori ember boldog istenszeretetében és már észre sem veszem, milyen világban élünk. Látják, ilyen tanár Ő...

És hogy milyen az írói stílusa, arról beszélnek művei, melyek közül kettőnek kiadásához szerényen, a mi kis magánegyetemünk is hozzá tudott járulni.

Bakay Kornél nemcsak egyetemünk kiválósága, nemcsak a magyar érzelmű emberek gondolatvilágának szószólója, hanem olyan emberi jelenség ebben a kiegészített korban, aki élete példájával, közvetlen személyes hatásával a nemzet szakrális őrzőinek csapatához sorolja. Jégzivataros időkben Ő gyűjt, őriz és átad, nemcsak tudást, dokumentumot, könyvet, reliktumokat, hanem hitet, magyarságszeretetet és egy példás emberi karaktert.

Isten adjon neki erőt a további kutatómunkához, tartsa meg kedves családját, fiacskáját, unokáit. Magunknak pedig azt kívánom, hogy még sok, jó könyvének olvasói lehessünk.

Szerk.